

**Postanowienie z dnia 14 stycznia 1997 r.  
II UKN 51/96**

**Sprawa o przyznanie wyższej grupy inwalidzkiej jest sprawą o świadczenie, w której dopuszczalność kasacji podlega ograniczeniu ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia (art. 393 § 1 pkt 1 KPC).**

Przewodniczący SSN: Teresa Romer, Sędziowie SN: Andrzej Kijowski  
(sprawozdawca), Maria Tyszel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 1997 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy z wniosku Piotra K. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w K. o przeliczenie podstawy wymiaru renty inwalidzkiej wypadkowej, na skutek kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 października 1996 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

odrzuć kasację

**U z a s a d n i e n i e**

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie wyrokiem z dnia 22 stycznia 1996 r. [...] oddalił odwołanie wnioskodawcy Piotra K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w K. z dnia 15 grudnia 1993 r., odmawiającej wnioskodawcy podwyższenia wypadkowej renty inwalidzkiej pobieranej według trzeciej grupy inwalidzkiej do wymiaru przysługującego inwalidom drugiej grupy, jak też od decyzji z dnia 25 kwietnia 1994 r., odmawiającej zainteresowanemu przeliczenia świadczenia według zarobków z lat 1966-1968. Sąd Wojewódzki na podstawie opinii biegłych lekarzy specjalistów - internisty, neurologa i otolaryngologa ustalił bowiem, że jako inwalida pierwszej grupy z ogólnego stanu zdrowia, jest Piotr K. "jedynie" inwalidą trzeciej grupy z wypadku przy pracy, któremu uległ w 1964 r. Sąd Wojewódzki stwierdził również, że nie jest obecnie możliwe ustalenie wysokości wynagrodzenia za pracę pobieranego przez wnioskodawcę w latach 1964 - 1969.

Rewizję wnioskodawcy od tego orzeczenia oddalił Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie, który w motywach wyroku z dnia 8 października 1996 r. [...] podzielił ustalenia faktyczne poczynione w wyroku pierwszoinstancyjnym i zgodził się z ich prawną kwalifikacją.

W kasacji od tego wyroku, wniesionej w dniu 5 listopada 1996 r., wnioskodawca zarzuca naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w postaci odmówienia mu inwalidztwa wypadkowego przynajmniej drugiej grupy, jak też przyjęcia rzekomej niemożliwości ustalenia wysokości jego zarobków w latach 1964-1969. Poza tym wnioskodawca twierdzi o naruszeniu przepisów postępowania, wywierającym istotny wpływ na wynik sprawy, a polegającym zarówno na odmowie poddania go obserwacji w Szpitalu Górniczym w S. w celu wydania opinii,

czy z tytułu wypadku przy pracy jest inwalidą trzeciej, czy drugiej grupy, jak też na zaniechaniu powołania biegłego z zakresu księgowości płacowej, który znając specyfikę wynagradzania za pracę w "E." w latach 1964-1969 mógłby swoją opinią zastąpić brakujące zaświadczenie pracodawcy o wysokości zarobków osiągniętych wówczas przez skarżącego. W oparciu o powyższe zarzuty wnoszący kasację domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania z zaleceniem uzupełnienia postępowania dowodowego, względnie zmiany zaskarżonego wyroku w taki sposób, że "uznaje się inwalidztwo skarżącego w ramach II grupy z wypadku przy pracy i ustala się wysokość jego wynagrodzenia za pracę z lat 1964-69 w oparciu o zebrany materiał dowodowy".

Odpowiadając na kasację w dniu 22 listopada 1996 r., organ rentowy wniósł o jej odrzucenie na podstawie art. 393<sup>5</sup> KPC, jako niedopuszczalnej w świetle art. 393 pkt 1 KPC, gdyż wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 5000 zł. Jedynie z tzw. ostrożności procesowej organ rentowy wniósł alternatywnie o oddalenie kasacji z powodu braku jej podstaw (art. 393<sup>1</sup> KPC). Oddalając bowiem rewizję wnioskodawcy od wyroku pierwszoinstancyjnego, Sąd Apelacyjny trafnie - zdaniem organu rentowego - zauważył, że wyjaśnienie sprawy nie wymagało dodatkowego badania stanu zdrowia zainteresowanego ani też opinii biegłego z zakresu księgowości zarobkowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest niedopuszczalna i podlega odrzuceniu. Wprawdzie kasacja dotyczy wyroku wydanego przez sąd drugiej instancji i kończącego postępowanie w sprawie (art. 392 § 1 KPC), ale postępowanie kasacyjne nie jest zwykłym postępowaniem instancyjnym ("trzecioinstancyjnym") i dlatego ogólna kompetencja do wniesienia kasacji doznaje w art. 393 § 1 KPC szeregu wyjątków. Według art. 393 § 1 pkt 1 KPC kasacja nie przysługuje m.in. w sprawach o świadczenia, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięć tysięcy złotych, a w sprawach gospodarczych - niż dziesięć tysięcy złotych. Sprawa niniejsza nie jest w rozumieniu kodeksu postępowania cywilnego sprawą gospodarczą, tylko sprawą o świadczenie z ubezpieczenia społecznego, a więc o świadczenie, przy którym dopuszczalność skargi kasacyjnej podlega również ograniczeniu ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia.

Co prawda skarga kasacyjna wbrew wymaganiom art. 393<sup>3</sup> KPC nie podaje wartości przedmiotu zaskarżenia, a nawet jest sformułowana w sposób sugerujący domaganie się przez wnioskodawcę jedynie ustalenia prawa do inwalidzkiej renty wypadkowej drugiej grupy oraz wysokości zarobków osiągniętych w latach 1964-1969, ale taka ocena charakteru prawnego dochodzonych roszczeń byłaby błędna. Wnioskodawca jest bowiem uprawnionym do emerytury inwalidą pierwszej grupy z ogólnego stanu zdrowia oraz inwalidą trzeciej grupy z tytułu wypadku przy pracy. Żądanie zaliczenia do drugiej grupy inwalidztwa wypadkowego i ustalenia wysokości zarobków z lat 1964-1969 nie stanowi więc dla niego przesłanek nabycia prawa do świadczenia, tylko jest instrumentem służącym podwyższeniu jego wysokości. Miesięczna różnica w wysokości pobieranych i dochodzonych świadczeń nie daje jednak w skali rocznej (art. 22 KPC) kwoty, która przewyższałaby wartość określoną w art. 393 § 1 pkt 1 KPC.

Z powyższych względów kasacja jako niedopuszczalna powinna być odrzucona przez Sąd drugiej instancji (art. 393<sup>5</sup>). Skoro jednak nie uczynił tego Sąd Apelacyjny, to

zgodnie z art. 393<sup>8</sup> § 1 KPC obowiązany był to uczynić Sąd Najwyższy.

=====